

Arrest

nr. 91 343 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2012 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoeker diende op 20 februari 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 maart 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 27 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers, bij aangetekende zending van 2 mei 2012, ter kennis gebracht. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 18 juni 2012 dienden verzoekers, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De Raad stelde bij arrest nr. 83 353 van 21 juni 2012 inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 26 maart 2012 de afstand van het geding vast.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 22 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 3 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[D. B.] [...]

+ partner:

[D. V.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[D. N.] [...]

[D. M.] [...]

[D. B.] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in

bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.04.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 18.06.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 3 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"L'intéressé séjourne depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'il n'a pas dépassé ce délai (art;7,alinéa 1, 2° de la Loi du 15 décembre 1980). "

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 3 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Les intéressés séjournent depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve qu'il n'a pas dépassé ce délai (art;7,alinéa 1, 2° de la Loi du 15 décembre 1980)."

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest nr. 88 952 van 4 oktober 2012 werd door de Raad de afstand van het geding vastgesteld wat betreft het door verzoekers ingestelde beroep tegen de beslissingen van 27 april 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekers bij aangetekende zending van 2 mei 2012 elk reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet. Zij

tonen dan ook niet aan dat zij een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter, § 1, vierde lid en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaffen volgende toelichting:

"[...]

Ten eerste werd voormeld artikel [9ter] geschonden doordat:

Het is in deze duidelijk dat de ziekte van verzoekster wel degelijk ernstig is en dat dit ook bij de aanvraag van 18 juni 2012 voldoende werd aangetoond.

Met name staat er in het standaard medische getuigschrift te lezen bij de vraag of er een interventie of hospitalisatie is dat dit te bekijken valt in functie van de evolutie: uit het woord "evolutie" blijkt dat een behandeling aan de gang is en dat een hospitalisatie nog mogelijk is: dit toont de ernst aan.

Tevens wordt er gepreciseerd in het medisch standaardformulier bij de duur van de behandeling dat het chronisch is: met andere woorden er kan geen einddatum geplakt worden op de behandelingstermijn. Zo men aan een tijdelijke en niet ernstige aandoening lijdt kan er een eindduur voorzien worden, in casu is dit niet het geval.

Bij stopzetting van de behandeling zegt het standaard medisch getuigschrift dat een stopzetting van de behandeling op heden een verergering van de pathologie of de medische problematiek zou teweegbrengen. Ook hieruit blijkt voor de derde maal in het medisch getuigschrift dat de ziekte ernstig is. Dat er in het verleden reeds werd geoordeeld:

Een ernstige daling van de levenskwaliteit bij stopzetting van de behandeling, geeft de graad van de ernst van de ziekte weer. (RvV 67.781, 3 oktober 2011).

'De toestand van de verzoekster is nu stabiel, maar als de behandeling zou stopgezet worden is er een algemene achteruitgang te verwachten en is er een vermoeden van overlijden'. (RvV 72.866, 9 januari 2012).

Ten [t]weede voorziet artikel 9§ 1, 5° Vreemdelingenwet dat de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Dat in casu nergens naar een gesloten enveloppe met een advies van de arts wordt verwezen en er inhoudelijk ook geen enkele motivering wordt bijgebracht terwijl in het verleden nochtans reeds veelvuldig door DVZ haar artsen werd geoordeeld dat psychologische problemen als ernstig en een reëel risico voor de fysieke integriteit van de betrokkene inhouden.

De beoordeling van de graad van ernst moet aldus conform artikel 9ter Vreemdelingenwet gebeuren door een ambtenaar-geneesheer. Het komt de DVZ-gemachtigde (die geen arts is) niet toe om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is. Dit is machtsoverschrijding.

Er blijkt nergens uit artikel 9ter, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch attest, wat een arts wel zou moeten invullen opdat de omschreven graad van ernst van de ziekte wel aanvaard wordt.

Dat de motiveringsverplichting bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet

vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

Dat de motivering van de bestreden beslissing uiterst beknopt is.

Ten derde haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing van 22 juni 2012 aan dat er naast het medisch standaardformulier geen enkel ander medisch getuigschrift conform het model wordt voorgelegd.

Dat er nergens in artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt bepaald dat er meerdere medische getuigschriften dienen bijgebracht te worden. Het nut van deze motivering/vermelding ontgaat verzoekers dan ook geheel.

Er werd in casu voldoende informatie vermeld. Uiteraard is dat nodig voor de beoordeling ten gronde: lijdt betrokkene aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voor de ziekte is in het land van herkomst?"

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 genomen om reden dat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd gevoegd geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekers beweren vooreerst dat de ziekte van verzoekster wel degelijk ernstig zou zijn en dat dit ook bij de aanvraag van 18.06.2012 voldoende werd aangetoond. Volgens verzoekers zou dit blijken uit de vermelding van het feit dat vermeld werd dat de behandeling "te bekijken valt in functie van de evolutie", dat de aandoening "chronisch" is en dat "een stopzetting van de behandeling op heden een verergering van de pathologie of de medische problematiek zou teweeg brengen".

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid:

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. '

In casu werd in het voorgelegde medische getuigschrift slechts het volgende vermeld:

"B/ DIAGNOSTIC: description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter es introduite (...)

Syndrome post traumatique

Dépression anxieuse borderline "

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de overige mededelingen op het getuigschrift, kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

[...] (R.v.V. nr. 78.395 van 28 oktober 2011)

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 blijkt onmiskenbaar dat deze bevoegdheid wel degelijk toekomt aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en niet aan een arts- adviseur.

Uit voormelde bepaling, alsook uit het model van het standaard medisch getuigschrift blijkt ook duidelijk dat de graad van ernst op het standaard medisch getuigschrift dient te worden vermeld.

Verzoekers beschouwingen dienaangaande kunnen niet worden aangenomen.

Ook verzoekers hun kritiek op de motivering als dat geen enkel ander standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd, kan niet leiden tot nietigverklaring, nu zulks een louter volledigheidshalve vermelde vaststelling betreft.

De verwerende partij besluit derhalve dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft besloten dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk is.”

4.1.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In deze beslissing wordt namelijk verwezen naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat het door verzoekers neergelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 9ter, § 1, vierde lid van dezelfde wet, aangezien in dit getuigschrift de graad van ernst van de aangevoerde aandoening niet wordt vermeld. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun standpunt dat een formele motivering zou ontbreken en maken niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet pertinent en aanvaardbaar zou zijn.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.3.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die, op medische gronden, tot een verblijf wenst te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift bij zijn aanvraag dient te voegen dat aan bepaalde vormvereisten dient te voldoen. Een van de vormvereisten waaraan dient te worden voldaan bestaat erin dat in het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ingeroepen medische problematiek dient te worden weergegeven.

Een eenvoudige lezing van het door verzoekers aangebrachte standaard medisch getuigschrift leert dat de arts die zij consulteerden in dit getuigschrift de aandoening waaraan verzoekster lijdt heeft vermeld, maar dat hij geen verdere toelichting heeft verstrekt omtrent de ernst van deze aandoening. Verzoekers menen evenwel dat de ernst van verzoeksters psychische problemen kan worden afgeleid uit het feit dat de betrokken arts tevens aangaf dat de nood aan een medische interventie of een hospitalisatie ter behandeling van haar ziekte afhankelijk is van de verdere evolutie van haar gezondheidsproblematiek, uit de vermelding dat het een chronische ziekte betreft en uit de vaststelling dat een stopzetting van de behandeling die verzoekster volgt tot een verergering van haar medische problemen zal leiden. Gelet op de vaagheid van deze vermeldingen kunnen zij echter niet in hun stelling gevolgd worden. Verzoekers kunnen ook niet dienstig verwijzen naar de door hen geciteerde arresten van de Raad. Niet alleen hebben deze arresten geen precedentswaarde, verzoekers blijven ook in gebreke aan te tonen dat de feiten die aanleiding gaven tot de aangebrachte arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. De Raad wijst er in dit verband op dat in het door verzoekers aangebrachte medische attest niet wordt geduid dat een stopzetting van de behandeling een “*ernstige daling van de levenskwaliteit*” tot gevolg zal hebben en evenmin melding wordt gemaakt van een risico dat verzoekster zal overlijden.

Daarnaast moet worden geduid dat verweerder in de bestreden beslissing geen standpunt inneemt over de ernst van de door verzoekster ingeroepen aandoening, doch slechts vaststelt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet toelaat de ernst van de aandoening te bepalen. De stelling van verzoekers dat enkel een ambtenaar-geneesheer de ernst van een gezondheidsprobleem kan beoordelen is in casu dan ook niet dienstig. Hun toelichting leidt ook niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing genomen werd met machtsoverschrijding. Artikel 9ter, § 3, 3° van de

Vreemdelingenwet voorziet namelijk dat de gemachtigde van de minister, c.q. de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk kan verklaren indien de graad van ernst van een ingeroepen gezondheidsprobleem niet wordt vermeld in een standaard medisch getuigschrift en nergens wordt bepaald dat enkel een ambtenaar-geneesheer als gemachtigde kan optreden.

Door voor te houden dat zij uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of uit de vraagstelling in het standaard medisch getuigschrift niet kunnen afleiden wat een arts nu precies zou dienen te vermelden in het standaard medisch getuigschrift tonen zij ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat in het door hen aangebrachte standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de aangevoerde aandoening niet is vermeld.

Verzoekers stellen, in een derde onderdeel van hun middel, terecht dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins kan worden afgeleid dat een vreemdeling die, op medische gronden, tot een verblijf wenst te worden gemachtigd meer dan één medisch getuigschrift dient aan te brengen. Het feit dat verweerder vaststelde dat slechts één standaard medisch getuigschrift werd neergelegd en hij dus de graad van ernst van verzoeksters aandoening ook niet kon terugvinden in een ander getuigschrift leidt evenwel niet tot de conclusie dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden heeft of dat hij verzoekers' situatie incorrect beoordeeld. Deze overweging in de eerste bestreden beslissing toont slechts aan dat verweerder zorgvuldig te werk ging bij het nemen van deze beslissing.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

"Wegens haar ziekte heeft verzoekster in ons land reeds een aantal keer een onderzoek ondergaan. Verzoekster heeft ook aangetoond aan de hand van de stukken 5 en 6 dat zij regelmatig afspraken heeft bij een psychoanalist (dokter [B.]) en bij dokter [D.]. Zij toont met deze twee afspraakbevestigingen dus aan dat zij regelmatig een specialist heeft bezocht in de afgelopen maanden.

Dat ook tijdens haar asielaanvraag verzoekster duidelijk melding heeft gemaakt van haar medische problemen.

Dat er in casu bij de aanvraag 9ter landeninformatie met betrekking tot Servië werd bijgebracht. Dat er aldus concreet werd aangetoond dat indien verzoekster met haar gezin zou terugkeren naar haar land van herkomst dit een mensonterende behandeling zou zijn: dat er in de onvankelijkheidsfase, gelet op de absolute bescherming van artikel 3 EVRM ook hiernaar, naar de beschikbaarheid van de behandeling een onderzoek/motivering diende bijgebracht te worden.

Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt artikel 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. (RvV 14.397, 25 juli 2008 - noot - RvV 37.026, 15 januari 2010 - RvV 39.483, 26 februari 2010 - RvV 41.760, 19 april 2010)

Dat er duidelijk is dat er geen beschikbaarheid van een behandeling is voor verzoekster uit de gevoegde stukken 3 en 4 bij de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet van 18 juni 2012.

Dat er evenmin enige garantie is op de continuïteit van een behandeling. Dat een adequate behandeling er voor verzoekster zou in bestaan dat zij een psychiater, psycholoog,...heeft die haar regelmatig opvolgt, zoals dit ook blijkt uit het medisch attest.

Dat uit het bovenstaande duidelijk blijkt dat er in Servië onvoldoende financiële middelen voorhanden zijn om een hoogwaardige gezondheidszorg te kunnen garanderen. Dat de medische apparatuur er meestal verouderd is en de medische basisinstellingen onderbemand zijn. Dat dit niet voldoende is om genezing van verzoekster te bekomen.

Uit de gevoegde informatie blijkt dat de betalende medische dienstverlening omwille van de hoge prijzen voor de grote meerderheid van de bevolking geen optie is. Bovendien is er een gebrek aan artsen, medicijnen en apparatuur.

Door het gebrekkig georganiseerde systeem is er ook vaak sprake van corruptie, waarbij men zelfs grote bedragen durft te vragen om zelf de gratis gezondheidszorgen, de absolute basis toe te dienen. Dat aldus in België er wel zekerheid is op een passende en continue behandeling.

Er wordt door de arts bevestigd dat een gelijkaardige nodige medische behandeling en opvolging niet kan worden voortgezet in het land van herkomst zodat zij alsdan een vernederende behandeling zou ondergaan en artikel 3 EVRM met zekerheid geschonden zou worden.

De medische zorgen zijn in Servië niet voor iedereen toegankelijk, zodat een strikte opvolging niet mogelijk is.

Daarenboven worden in de praktijk mensen tot op heden gediscrimineerd. Verzoekster en haar gezin zijn van Roma origine.

Verzoekster heeft nog een beroep bij de RVV hangende tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend in het kader van haar asielaanvraag die met een arrest van Uw Raad werd beëindigd van 21 juni (rolnummer 96236).

Er werd daarnaast voor wat betreft een behandeling in Servië, voldoende bewijsmateriaal aan de initiële aanvraag toegevoegd om de toegankelijkheid en kostprijs van de medische zorgen in Servië aan te tonen."

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. [...] (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

*In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:
[...]*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)"

4.2.3. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing verzoekers niet verplicht om terug te keren naar Servië, doch er in deze beslissing slechts wordt gesteld dat hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat zij nalieten een standaard medisch getuigschrift aan te brengen waarin duidelijk de graad van ernst van de gezondheidsproblematiek van verzoekster wordt vermeld. Haar uiteenzetting mist derhalve feitelijke grondslag.

Voorts moet worden geduïd dat verweerder er terecht op wijst dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en

de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK